

Camargue

Den se od našeho výjezdu z Čech zkrátil už o hodinu. O hodinu méně světla. O hodinu méně času na zdolání stovky kilometrů.

Pokračujeme cyklostezkou podél Rhôny za Eltonem Johnem s partnerem ve svítivých cyklooblečcích. Tedy není to skutečný Elton John, ale cestou se bavíme tím, že si lidi, které mjíme, připodobňujeme k lidem, které známe. Už jsme tak cestou potkali půlku Jaroměře, Masterboye, tak proč ne teď Eltona Johna?! Navíc s partnerem...

Peru kousek za městem u pramene, který ústí do starobylé kamenné nádrže. Podle informační cedule tu odjakživa ženské praly prádlo.

Úplně náhodou nás cesta vede až ke středověkému hradu Beaucaire. Tyčí se majestátně na kopci nad krajinou a je navíc volně přístupný, takže ho nadšeně prolézáme. V parčíku u hradeb spatříme staré železné kolo připojené kabelem ke skřini s žárovkami.

Jdeš na to?! zeptá se vyzývavě manžel.

Jasně, odpovím, i když se mi moc šlapat nechce.

Usedám na nepohodlné sedlo a snažím se uvést šlapky do pohybu. Jde to ztuha. Bolí mě stehna, ale přece to nevzdám! Šlapu jako o život, až se konečně rozsvítí první žárovka.

To by stačilo, ne?! pomyslím si.

Tak i další, povzbuzuje manžel a vše si natáčí.

Nenechám se přece zvěčnit, jak srabácky slejzám z kola! A tak šlapu dál jako smyslů zbavená. Necítím nohy. Jako by šlapky někdo úmyslně brzdil.

Druhá!

Šlapu dál.

Třetí!

Čtvrtá jen zabliká.

Musím šlapat!

Čtvrtá taky svítí!

Tak teď ty, přehazuji břemeno s úlevou na manžela a беру mobil, abych ho také mohla natáčet.

Manžel šlápne do pedálu, už svítí první, už druhá, i třetí a čtvrtá! To snad není možný!

Projíždíme městečko Beaucaire, ve kterém si připadám jako v hradu z písku. Uličky mezi domy, průchody do neznáma, skryté dvorky, zastřešené spojovací chodby přes ulici v patrech, dřevěné okenice. Tak tohle stálo za vidění!

Pánská část obyvatelstva poklidně vysedává v předzahrádce restaurace. Nikdo neřeší, že právě přijela nezletilá slečna na mopedu bez SPZ. Nikdo neřeší, že jeden z návštěvníků restaurace právě zaparkoval na chodníku. Nikdo neřeší, že malé děti sedí na sedadle vedle řidiče. Prostě se vzájemně nechávají žít.

A všichni nás zdraví!

K mému údivu nás zdraví i pubertální výrostek, kterého potkáváme v úzkém průjezdu vedle vodního kanálu za cihelnou. Sedí na kempingové židli a, jak si ve své fantazii domýšlím, nejspíš vybírá půleuro za průjezd od malých dětí na kole. Přijíždí i naše slečna na mopedu bez SPZ a řidičáku. Je z týmu pubertálního výrostka, platit nemusí.